

18.
Α ΚΑΙ Ω.

ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΕΣ

AD UMBRATI

DISSERTATIONE PHILOLOGICA,

QUAM,

CONSENSU AMPLISS. SENATUS
PHILOSOPH. UPSAL.

PRÆSIDE

VIRO CELEBERRIMO,

MAG. JOHANNE J.

AMNELL,

GR. LIT. PROFESS. REG. ET ORD.

PUBLICE EXAMINANDAM SISTIT

ERICUS E. NORÉN,

ROSLAGUS.

IN ACROAT. CAROL. MAJORI, XXII DEC.

M D C C L I I .

H. A. M. C.

UPPSALIAE,

Exudit L. M. HÖJER, Reg. Acad. Typ.

Gust. Stromer.

V I R I S

Admodum Reverendo & Praeclarissimo,
Plurimum Reverendis, Clavis. Doctissimisque,
MAG. JOHANNI MONTELIO,
Ecclesiae Edboensis PRÆPOSITO ac PASTORI
Meritissimo,
PATRONO OPTIMO.

Dn. NICOLAO ANGERBERG,
Ecclesiar. Unungenis & Edsbroensis PASTORI
Dignissimo,
EVERGETÆ Colendo.

Dn. ERICO NORÉN,
Ecclesie Edboensis COMMENISTRO Vigilantissimo,
PARENTI Indulgentissimo.

Dn. LAURENT. A. SEGERHOLM,
Ecclesiar. Frösundensis & Kåradensis COMMEN-
STRO Laudatissimo,
NUTRITIO Faventissima.

H
as. De. PRÆCONIBUS. SACRIS. Paginulas.
Non. Sine. Pio. Multiplicium. In. Se. Beneficiorum.
PRÆCONIO.
SACRAS.
Esse. Voluit.

A. & R.

§. I.

uo faciliora inventu, quove simpliciora si nt instituta quæque, eo antiquiora haut immixto censemebuntur. Ita, remotissimis temporibus, domi pariter & militiæ, *præconum* atque internuntiorum viva voce, peracta videntur munia pleraque, & publica, & privata, quæ deinceps, missis ultro citroque literis, itemque aliarum artium adminiculis expediri coeperunt. Quare non facile adducimur, ut POLLUCI α), σαλπισάς (*tubicines*) priores, quam κῆρυκες, facienti, album addamus calculum. Et profecto τοῖς τῶν Ελλήνων ΚΗΡΥΚΑΣ inde a tempore μυθικῶν arcessere necessum habent harum antiquitatum scriptores. Neque tamen persuademus nobis, statim initio diversos in Græcia fuisse κηρύκες ordines, & horum tot diversa munera, quot quidem insequuta ætate, præsertim Athenis, locum habuisse constat.

§. II. Cana κηρύκες antiquitas vel inde patescit, quod ipsa nominis ejus origo ignoretur. Hinc de inveniendo istius ἐπύμω parum sollicitus POLLUX β), ipsum Κῆρυκος vocab. habet pro fonte, unde τὸ κηρύττειν, cum derivatis ceteris, profluxerit. Ex adverso veteres quidam *Etyymologi*, eosque sequuti recentiores, verbale faciunt nomen Κῆρυξ, idque deductum vel a fut. κηρύξω, vel a præt. pass. κεκηρύξαι, augmento & terminacione verbali abjectis; quam derivationem repudiat omnino HENR. STEPHANUS γ). Sed vero dispiciendum potius, unde

A 2

natum

α) Onomast. Lib. IV. Cap. XII. Segm. 92. β) l. c.
Segm. 93. γ) In Thes. Gr. L. voc. κῆρυξ.

natum sit utrumque, videlicet & nomen illud, & verbum, quorum alterum ab altero emanasse quis non videt? Cum EUSTATHIO complures κῆρυκος adpellationem trahunt ἀπὸ τῆς γηγένειας, sonare, loqui, vel, quod eodem recidit, a nom. γῆρειος, vox; quod quidem στυμφανία amice congruit, cum alte vocis officio, τοῖς κῆρυξι proprio. Hinc est, quod Κήρυξ HOMERO, in *Iliade*, sollempnibus epithetis, modo ηπύτης, modo ηρεφωνος, modo λιγύφθογγος, h. e. vociferator, argutum sonans, &c. audiatur; XENOPHONTI δ) vero etiam μάλισται φωνος κήρυξ. Demum alli, Græcae adpellationis origine domestica non contenti, linguas orientis heic itidem vocant in subsidium. Quippe Chaldaeis & Syris ε) præconem notat כרונָן vel אכְרֹן, & præconem agere; unde Græcorum Κήρυξ deduci omnino poterit, admissa mutatione multo leviori, quam quæ in vocibus aliis, ab oriente arcessendis, admitti non raro fuerit. Et profecto, ut ipsius τῶν κηρύκων instituti, ita nominis ortus haut injuria repetendus videtur ex oriente, unde plerosque suos ritus, & sacros, & civiles, haufere Græci, puta Chaldaeorum, Persarum, Phœnicumque in primis & Ægyptiorum discipuli atque imitatores. Jam tum sub MOSE, Judæis, Ægypto egressis, suos fuisse præcones, luculentum arguit exemplum Exod. XXXVI. 6. וְשָׁבֵת בְּמִתְחָנָה לְאָמֶר וַיַּעֲבֵר קָל בְּמִתְחָנָה לְאָמֶר. Unde neque alia orientalia, quam quidem Græcorum κηρύκων, extitisse munia, colligimus. Quemadmodum enim Mosis illud editum, viva præconum voce, in castris promulgatum fuit; ita in Hellade τῶν κηρύκων erat, latae leges atque alia τῶν αἰρχόντων mandata populo edicere. Pari mune-

re

δ) Ελληνικῶν L II. ε) Cfr. EDM. CASTELLI & JOH. BUXTORFII Lexica, in dictis vocibus: & adde CHRIST. BRUNINGS antiqu. Gr. p. 121 & 195.

re functos fuisse Assyrios præcones, in proposito est ex DAN. III. 2, 4. ubi Nebucadnesar R. imaginis aureæ dedicationem cultumque religiosum, præconis (כְּרוֹא) alta voce, sollemniter indixit.

§. III. Varia κηρύκων munera pepererunt ejus adpellationis ὀμανυμιαν. Alii præcones in facris, tamquam præcipui sacerdotum administri, alii in negotiis civilibus adhibiti fuere. Unde natum est usitatissimum discrimen *sacros inter & profanos κηρύκες*: quorum hi quotuplicia, in pace ac bello, obire soliti sunt officia, tot fore admitti queant nominis hujus diversæ acceptiones. Ita κηρύκων alii *castrenses* fuere, *forenses* alii, & hi quidem, in civitate, non uno officii publici aut privatoris generare perfundet. Hinc est, quod, in exponendo κηρύκων nomine, plurimum varient interpretes. Qui vero, κηρύκες in universum contemplati, diversissima horum munia notione generica complecti voluere, aut, cum HESYCHIO, διαινόντες, aut, cum ISAEO apud POLLUCEM §), ἐξηγούμενες ἢ αἰγγέλες, aut demum, aequa late patentи vocabulo Latiali, efferunt præcones, (vel quasi *prædicones*, κατὰ συγκοπὴν, dictos; unde ap. PLAUT. in Bacch. *Præco prædicat*. vel forsitan *a præciendo*, tamquam qui soliti conciere populum, s. *concionem* indicere: unde & FESTUS, a GER. JO. VOSSIO n) adlegatus, præcones alio nomine vocat *præcias*, s. qui a flaminibus *præmittebantur*, ut denuntiarent opificibus, manus abstinerent ab opere. vel quoque, ut conjectant alii, a Gr. βέβυχος, τετέσι κηρύξ, HESYCH. interprete.) Quorum quidem præconum institutum & pleraque munia, quemadmodum alia sua bene multa, a Græcis mutuati sunt Romani. Sic etiam τὸ κηρύττειν, universalis notione, est *præconem agere*, s. ut cum TULLIO loqua-

§) L.c. Segm. 94. n) Erymol. tit. *Præco*. p. 405.

mur, facere præconium: h. e. publice aliquid quoquomo-
do proclamare, idque vocis potissimum alte ac so-
noræ beneficio. Atque isthoc est, quod, non citra
emphasim, dixit JOHANNES, §) ηγύστειν Φωνὴ μεγάλην.
Ego vero, paucis hisce περὶ κηρύκων in universum
adlati, τὸν IEPOKHPYKA, ut DEMOSTHENICAM,
appellationem faciamus nostram, levi adumbrare peni-
cillo conabor.

§.IV. Sacrorum præconum munia, longo temporis spa-
tio, obiit apud Athenienses, idque in sacris præsertim E-
leusinis, familia quædam Κηρύκων. (Penes certas familias
fuisse aliquando in Græcia procurandorum sacrorum mu-
nus, nota res est ex harum antiqu. scriptoribus: cuiusmodi
sacerdotia gentilitia & hereditaria Atheniensium inpri-
mis & Argivor. exhibit L. BOS. n) CHR. BRUN. λ)
ceteri. de gente Κηρύκων cfr SVIDAM μ), SPO-
NIUM ν) & MEURSIUM ξ).) Haut aliter, ac La-
cedemone κήρυκες, (tagati potissimum præcones,) pecu-
liariter adhibiti memorantur ex gente Ταλαθύβαιων, quo-
rum originem refert HERODOT. o) ad Ταλαθύβαιον, Home-
ricum caduceatorem Agamemnonis; (eum vero etiam
Ιεροκήρυκες, aliquando victimas agentem, & faciunda cu-
rantem sacra:) cuius, apud Spartanos æde sacra divinis-
que honoribus mactati, posteris id cesserit beneficii, ut
propriæ iis ac perpetuæ essent αἱ κηρυκίας αἱ ἐν Σπάρτῃ
πάται. Cfr item NIC. CRAGIUM π). Quemad-
modum autem hi Lacedæmoniis, ob divinam originem
suam,

§) Apoc. V. 2. 1) Εν τῷ κατὰ Νεολαῖας λόγῳ. T. II.
p. 181. Edit. Basil. n) P. I. C. IV. §. 12. λ) C.XVIII
§. 9. μ) In Lex. tit. Κήρυκες. ν) Itiner. P. II. p. 216.
ξ) In Eleusin. C. XIV. ο) Πολυμ. f. L. VII. Cap.
CXXXIV. p. 424. Edit. Londin. π) De Rep. Laced.
L. IV. C. VI. p. m. 251.

suam, habiti fuere sacrosancti; ita Atheniensium *Ιεροκήπι*, ex natalibus suis, præcipua dignitas accedere putabatur & auctoritas. Qui vero gentis *Cerycum* fuerint natales, non liquido constat. Sunt, qui a *Ceryce* quodam, (filio Eumolpi, qui τὰ μυσήσαι, f. annua Cereris & Proserpinæ sacra, instituerit,) oriundos esse *Cerycas*, horum facrorum administratos, commemorent. Cfr. I c. JO. MEURS. Sed vero huic Κήπου parentes tribuunt alii MERCURIUM & Aglauron, Cecropis, primi Atheniensium regis, filiam; uti etiam refert PAUSAN. ε). POLLUX σ) autem & HOMERI Scholiastes τ) Κήπους nostros originem traxisse volunt ac nomen ἀπὸ Κήπους τὸ ΕPMΟΥ παῖ Πανδρόστης τῆς Κέντονος* f. Mercurium ex Pandroso, Cecropis itidem filia, suscepisse Κήπους, dictæ gentis auctorem; quam in rem cfr. laudat. MEURS. υ). Demum *Cerycen* quamdam, Mercurii filiam, eamque Eumolpi Eleusinii conjugem, profert VOLFGANG. LAZIUS φ). Sic æque obscura est gentis Κήπων, atque ipsius festi Eleusinii, origo: quippe quæ sacra, cum HYGINO, referunt alii ad Triptolemum, qui primus ex disciplina Cereris feverit fruges, & inde ejus deæ cultum sollemniores præscripserit; alii, cum SVIDA, ad Eumolpum Θραcem, ex quo sacrificuli Cereris dicti Eumolpidai, quos cum τοῖς Κήπῃ jungit SVID. χ). A Cerere vix diversa fuit Isis dea, cui & sui fuere κήπουες, si vetustam ἐπιγραφὴν HIEROCERYX D. S. I. M. cum GRUTERO ψ), interpretetur: Hieroceryx Deæ Sanctæ Isidis Matris. Licet autem in ceteris dissentiant scriptores,

ε) In Atticis, Cap. XXXVIII. cfr. HESYCH. V. Κήπουες, HARPOCRAT. V. eadem, C. SIGON. de rep. Athen. L. I. C. IV. σ) Onom. L. VIII. C. IX. Segm. 22. τ) Ad Isad. A. υ) De Reg. Ath. L. I. C. XI. φ) De Græc. Antiqua, L. II, cap. I. χ) In Lex. ψ) In Inscript.

ptores, plerique tamen, ut modo vidimus, ἕρες γένεσι
Κηρύκων progenitorem faciunt Ερμῆν. Quibus aldimus
SUID. I. c. Κήρυκες, inquit, γένος ἐν Αθηναῖς, ὀνομαστικέ-
νον αὐτὸν Κήρυκες τῷ Ερμῷ. Ita nimir. ad deos referre ve-
tuissimae cujusque gentis originem, solenne olim fuit.
Et Mercurius quidem, (Ερμῆς dictus, ut putant, qsl. Ερ-
μῆνος τῶν θεῶν,) apud deos fingitur eo perfunctus
ministerio, quod apud homines peragebant οἱ κήρυ-
κες. Hinc dicitur HESIODΟ ω) Ερμεῖνς θεῶν μήρους,
θεῶν ταχὺς ἄγγελος, διάκτορος, (διάκτωρ, internuntius;) quem, de more, Jovis mandata pertulisse, narrat ibid.
poëta. Hinc est, quod, ἐν τοῖς κατ' Ελευσίνα μυστηρίοις,
οἱ Ιεροκήρυκες εἰς ἐμόνας Ερμῆς ἐνεσκευάσθη, EUSEB. teste, α)
cui adde JO. MEURS. β). Sic Ιεροκήρυκες effigiem re-
præsentabant ejus dei, cui in primis sacrum fuisse τὸ
κηρύκων γένος, POLLUX innuit γ). Neque enim solæ
competebant Ερμῆ οἱ ἐν τοῖς πολέμοις γνόμενοι ἐπικη-
ρυκεῖαι, quamquam has etiam eidem adscripsit fabulosa
antiquitas, teste DIOD. SICULO δ).

§. V. Ιεροκήρυκων erat, indicare τεμνίσει, f. novilunium,
novique mensis initium; ATHENÆO ε) & JOS. LAU-
RENT. LUCENSI ζ) testibus: eademque opera ferias
indicere festosque dies, quotmensibus celebrandos, uti
docent HADR. JUNIUS η) & antiqu. Gr. scriptores
passim. Porro præcones hi, ut loquitur I. c. POLL.,
ἥσυχαι εὐήρεττον ἐν ταῖς ιερεγγλαις. & in ipso quidem
saerorum initio εὐφημιαι imperabant ac silentium hac for-
mula θ): Ευφημεῖτε. Σιγῇ πᾶς ἔσω λεώς. Favere autem lin-
guis

ω) Εργ. καὶ ἡμερ. v. 68, 77, 80, 85. α) De præp.
Evang. β) Eleusin. C. 14. γ) I. c. Segm. 91. δ) Biblioth.
Hist. L. V. C. LXXXV. ε) Lib. XI. ζ) De præconibus
C. I. it. De conviv. veterum, C. III. η) Animadv. L. V.
G. XX. θ) Vid. POTTERI Archæol. Gr. L. II. C. IV.

gvis censabantur homines in sacris, aut silentes, aut, si quid loquereantur, verbis mali ominis abstinentes. Finita denique sacra indicabant hac exclamacione: Λαῶν ἀφεσις. Provoat I. ad § super cit. DEMOSTHENES τὸν Ιεροκήρυκον, ἐς ὑπηρετοῦ τῆς Βασιλέως γυναικί, δταγ ἔξορη μῆ τὰς Γεραλγοῖς ἐν πανοῖς πέρι τῷ Βαρμῷ, πρὶν ἀπεθάναι τῶν ιερῶν· ut, recinto ὅρων γεραλγῶν s. sollemni formula jurisjurandi harun ministrarum, cognosceretur, ὡς σεμνὰ καὶ ὄργια καὶ ἀρχαῖα τὰ νόμιμά ἦσι. Nimir. Athenienfibus, ex veteri instituto, in honore fuit ἐβασιλεὺς s. rex sacrificulus; cuius uxor, ἡ Βασιλίσσα, sacrorum arcaniorum particips, quum jurejurando oblingeret Gereras, τὰς ὑπηρετότας τοῖς ιεροῖς γυναικαῖς, usq; fuit ministerio τῆς Ιεροκήρυκος. Sed vero etiam mactandas victimas a praeconitus agi solitas & adferri, testis est ipse HOMER. i).

Κήρυκες δὲ ἐντὸς Θεῶν ιερὴν ἐκατόμβην

Ηγον. - - Itemque alias:

Ἐπτωρ δὲ τεττάκις δύω κήρυκας ἐπειπεῖ,

Καζπαλμων ὄρον τε Φέρεν, Πρίσμαν τε καλέσσαι.

Quum res divina fieret, coquorum etiam, poparum & victimariorum vices obire nonnunquam prætones; quade re ATHEN. n.) Μαργείσων, inquit, καὶ βεδυτῶν τάξιν ἐπειρχούσι κήρυκες, quippe qui soliti θράψαι, h. e. θύειν, βεδυτῶντες, καὶ οὐενάζοντες, καὶ μισύλλοντες, ἔτι δὲ ὀνοχοῦντες ὡς παλαιᾶς ἔπης, καὶ προσηκόσσοντες αὐτοῖς τῆς λειτουργίας. n. τ. λ. Quibus, licet tam diversa in sacris peragerent munia, sic tamen κήρυκας adpellationem hæsisce ἀπὸ τῆς κηρύττονος, h. e. a potiori & præstantiori munere, i. c. ἈΤΗΝΑΙ inauit. Heic & notamus memorabilem THEOPHRASTI λ) locum, (etiam si ille

B

quidem

λ) Οδυσσ. Υ. 276. n.) Δειπνοσοφ. L. XIV. λ) Ηθ.
Χαρακτ. C. VII.

quidem ad τὰς κῆρυκας τὰς ἱερὰς peculiariter non pertinet,)
quo conjuncta τὸ μητύττειν καὶ τὸ μαγειρεύειν, inter alia
munia sordida ac turpia, tribuuntur τῷ ἀπάνευθεν, καὶ μηδεμίαν αἰσχροῦ ἔργασίαν ἀποδοκιμάσαντι. h. e. per-
ditissimo homini, cui nullum turpe dicitur lucrum.
(Unde, Athenis eviluisse demum, per se satis honestum,
κηρύκων nomen, videre est.) Denique Κῆρυκας in sa-
cra vinum ministrasse, diis libandum, ostendit HOMERI μ) locus:

Σὺ δὲ μηδύκεσσι κέλευσον
Οινον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τεξπικεραύω
Σπείσομεν. - - Sic & alias ν)

Ἄργε δῶν, καὶ ἔνον ἔνθρευτον, καρπὸν ἀρέψει,
Φέροντες δὲ Τεσσαράκοντας κηρύκες exhibitentur. Neque solum vi-
num, sed & pocula ferebat istorum quidam ξ):

Φέρε δὲ κηρτῆρα φαενόν
Κῆρυξ Ιδαῖος, οὐδὲ χρύσεις κύπελλας.

His adhuc fuit μηδύκαν officium in adparando epulo,
post facta sacra, e victimarum carnibus assatis coctisve,
deorum in honorem instrui solito. Sic ap. HOMER.

Κῆρυκες δὲ ἀπάνευθεν ὑπὸ δεινής δούτα πένοντο.

Βέν δὲ ιερεύσαντες μέγαν, ἀμφεπον. - -

§.VI. Sacros hosce præcones, διὰ τὸ πάστοις θυσίαις διακο-
νεῖτες ἐμεστευον, sc. in divina re faciunda præcipuo homini-
bus erant usui, respexisse potissimum quibusdam censemur
HOM. o) ubi κῆρυκες audiunt

Διὸς ἀγγεῖλοι οὐδὲ καὶ αἰδῶν.

Ex qua adpellatione itidem colligimus, antiquitus honorifi-
cum satis ac venerabile fuisse illud munus. Hos autem haut
fecus, ac ceteros quoscunq; factorum ministros, ad reddend-
am administrati muneris rationem lege adstrictos fuisse,
testatur

μ) Οδυσσ. H. 163. seq. ν) Ιλιαδ. F. 245. & seq. ξ) h. e.
ε) Ιλ. H. 274. Cfr. H. STEPH. Θεολαρ., v. Κῆρυξ.

testatur AÆSCHIN. π) Τές ἱερεῖς, inquit, καὶ τάς ἱερεῖας ὑπευθύνεις εἶναι καλέει ὁ νόμος· - - - εἰ μόνον ἦδε, αὐλαὶ καὶ πονηταὶ τὰ γένη, Ευμολπίδας καὶ Κήρυκας, καὶ τές ἄλλας ἀπαντας. Cessisse præconibus nostris, ex æterno sacro, mercedem publicumve salarium, unde vivitarent, probabile est: cujusmodi μῆνυτρον, (τὸν ἐπὶ τῇ κηρύξει διδόμενον μισθὸν,) κηρύκειον adpellat SVIDAS.

§. VH. Posteaquam factos κηρύκειας profanæ Græcorum gentis, deorum cultricis, leviter adtingimus, superest, ut Ieponyκας vere tales, h. e. sacros unius veri Dei ministros nuntiosque, facem præferentibus divinisimis N. F. pandectis, contueantur. Videl. Græcis scriptribus Θεοπνεύσοις κηρύκεις sunt verbi Div. doctores publici, utpote qui mandata Dei perferunt ad homines, atque in primis de gratia, per Christum parta, bonum lætumque afferunt nuntium. Atque hoc est ἐναγγελίζεσθαι τὸν λόγον, Luc. III. 18. IX. 6. Act. XIV. 7, 15. &c. scilicet quod PAULUS vocat, ἔργον ποιεῖν ἐναγγελιζεῖ, II Tim. IV. 5. Hi veritatis cœlestis præcones sæpe audiunt ἀγγελοι. (cfr. Mal. III. 1. cum Matth. XI. 10.) ἀγγελοι τῶν ἐκκλησῶν, Apoc. I. 20, seq. quibus, salutarem doctrinam pia voce promulgantibus, tribuitur τὸ κηρύγμα, Matth. XII. 41. I Cor. II. 4. Sic Paulus ἐτέλητη κηρύξ καὶ ἀπόστολος, διδάσκαλος ἐθνῶν, κ. τ. λ. I Tim. II. 7. II. Tim. I. 11. Et Nōe δικαιοσύνης κηρύξ audit, II Pet. II. 9. Ita sæpe τὸ κηρύττειν ambitu suo complectitur doctrinæ, & legalis, & evangelicæ, prædicationem; immo vero, de sola in primis lege accipitur Act. XV. 21. & Rom. II. 21. quorum priore loco, Μωϋσες κηρύσσει idem est, quod ἐν ταῖς συναγωγοῖς ἀναγινώσκει, scilicet legem Mosaicam publice prælegere. Sunt vero

π) Orat. in Cæsiph. p. 278. cfr. PETIT. in comment. ad leges Att. p. 95.

vero etiam loca, quibus propriam & originariam notio-
nem servans omnino τὸ ιησύττεν, nihil est aliud, quam
proclamare, edicere, publicare, quemadmodum solebant
præcones. Loco cit. Apoc. V. 2. quo occurrit exemplum
ἀγγέλων ιησύσσοντος, adde Luc. IV. 18, 19. ubi alega-
tus a CHRISTO locus Es. LXI. 1. 2. (ιησύζες αὐχμα-
λώτοις ἀφεσιν, ιησύζαι ἐνιστόν Κυρία δεκτόν,) haut dubie
respicit annum jubilæum, per præconem, σάλπιγγας
Φωνή, apud Judæos sollemniter indici solitum, ex lege
rituali Mosaica, Lev. XXV. 9 & seq. (ubi, inter alia;
διαγγελεῖτε σάλπιγγι, ἀγιάστε τὸν ἐνιστόν, διαβούστε
ἀφεσιν, κ. τ. λ.) Ad hanc τὸ ιησύττεν, significatu impro-
prio, omniumque latissime patente, Marc. VII. 36. i-
dem fere est, ac præcedens ἐπειν, aut certe διαφημίζειν
(quomodo Cap. I. 45. junguntur ιησύσσον καὶ διαφημί-
ζειν τὸν λόγον.) nisi quod, verbo ἐμφατικωτέω, maxi-
mum rei divulgandæ spargendique rumoris studium
denotari, non immerito quis dixerit. Quo spectant
itidem loca, quibus præconium operum & beneficiorum
Dei significat τὸ ιησύττεν. sic Marc. V. 19, seq. Luc.
VIII. 39. sanatus ὁ δαιμονιθεῖς, (ex mandato CHRISTI:
Ανάγγειλον, ὅταν σοι ὁ Κύριος ἐποίησεν,) ἔρχετο ιησύσσον,
σοι ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ιησος. Ubi sane disseminate in-
nuuntur & palam enuntiatæ laudes Divini
nominis; cui soli

GLORIA SEMPER FERNA.

Pag. 10 ad calc. § V, (ubi de *sacris epulis*,) adde
Græcum adagium: Η γλῶττα τῶν κίρυκων, (sc. τέμνεται)
quo indicatum videtur, præmii non nihil his deberi, qui
in re confiencia pro sua virili fuerunt adjutores; haut se-
cūs atque in sacrificiis olim exspecta victimæ lingua præ-
coni cessit. Videlicet DESID. ERASM. Adag. Chil. III.
Cent. VII. p. m. 788.